

شماره پرسش: ۱۵۱۲۷

تاریخ ارسال پرسش: ۱۳۹۴/۱۲/۱۰ ۰۶:۲۸:۳۵

متن پرسش

با سلام و آرزوی سلامتی برای شما استاد بزرگوار: امسال محرم مثل هر سال نبود. بعد از روز عاشورا حس کردم چرا فقط تاسوعا و عاشورا یاد امام حسین علیه السلام هستیم؟ تصمیم گرفتم هر روز تا جایی که یادم هست بر خواندن زیارت عاشورا مداومت کنم و هرروز صبح بعد از نماز صبح زیارت عاشورا را خواندم. البته گاهی هم فراموش می‌کردم، چون دختری دارم که امسال نماز خواندن را شروع کرده و بیدارکردن او و مواظبت بر نماز او گاهی این مسأله را از ذهنم دور می‌کرد اما به جد می‌توانم بگویم تقریباً هر روز خواندم. اثرات واقعا خوبی را حس می‌کردم. تا اینکه امروز بعد از تقریباً پنج ماه که خوانده‌ام مطلبی را در مفاتیح خواندم در مورد این زیارت و مداومت بر آن که... در نیتم برای خواندن آن فقط برای امام حسین علیه السلام و عرض ارادت، خلل ایجاد کرده است. این را واقعا نمی‌خواهم برای خودم بخوانم... یا ثواب. باید چگونه این را درست کنم؟ می‌خواهم فقط بگویم که با دوستان ایشان دوست و دشمن دشمنان ایشان هستیم... واقعا بگویم که از خدا می‌خواهم سلام و صلواتش را بر او و خانواده اش و اصحابش و یارانش بفرستد. الان اما هر بار می‌خوانم بفکر ثواب و برکاتش... نیتم انقدر خالص نیست.

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: ثواب خواندن زیارت عاشورا از آن‌هایی که به دنبال ثواب‌اند. ما جز نگاه به مولایمان حضرت سیدالشهداء «علیه السلام» در عالم هستی چیز دیگری نمی‌خواهیم. به هر بهانه‌ای که بتوانیم فقط نظر به آن حضرت را مدّ نظر داریم. گفت:

ما گدایان خیل سلطانیم / شهر بند هوای جانانیم

بنده را نام خویشتن نبود / هر چه ما را لقب دهند آنیم

گر برانند و گر ببخشایند / ره به جای دگر نمی‌دانیم

چون دلارام می‌زند شمشیر / سربازیم و رخ نگردانیم

تنگ چشمان نظر به میوه کنند / ما تماشاکنان بستانیم

هر چه گفتیم جز حکایت دوست / در همه عمر از آن پشیمانیم

ترک جان عزیز بتوان گفت / ترک یار عزیز نتوانیم

موفق باشید